

N:o 23.

Af herr **N. Petersson** i Runtorp, om ändrad lydelse af 13 § 3
mom. riksdagsordningen.

En hvar af Riksdagens ledamöter torde väl känna de omständigheter och svårigheter, som förefunnos och föregingo rikets ständers beslut att antaga den nu gällande riksdagsordningen. Att representationsrätten emellan stad och land härvid var mindre väl afvägd insågo många af Riksdagens då varande ledamöter och bland dem äfven jag. Men dessa betänkligheter fingo för tillfället vika för det stora målet att få ständsrepresentationen ändrad såsom landets stora flertal mer och mer önskade och slutligen funno sitt hufvudsakliga uttryck i nuvarande riksdagsordning. Att denna riksdagsordning i många hänseenden innehåller väsentliga förbättringar mot den förutvarande erkänner jag villigt, men bland oegentligheter och de största af dem, som deri finnas, är onekligen den betydande skilnaden mellan landsbygdens representationsrätt efter folkmängden i förhållande till städernas. Att en inbyggare i en stad skall hafva ända till sex gånger så stor betydelse i politiskt hänseende som en inbyggare på landet är en uppenbar orättvisa och kan, enligt min uppfattning, icke försvaras. Vi veta att den lilla staden Visby har i många år utgjort egen valkrets med en folkmängd af omkring 6,000 och derigenom en representant i kammarren, då flera domsagor på landet egt en folkmängd af närmare 40,000, men ändock ej fått utse mera än en riksdagsman. Genom senaste regleringen af de mindre städernas valkretsar har endast i ringa mån missförhållandet mellan stad och land i detta hänseende kunnat utjemas, men beträffande de större städerna blifver missförhållandet år för år större och större. Att städerna i regeln skola ega en riksdagsman

för ett 10,000-tal invånare och sedan en för hvarje fullt tal af 10,000 då landsbygdens inbyggare få utse endast en riksdagsman intill 40,000 och först tvenne då folkmängden i en domsaga öfverstiger sagde antal, deri förefinnes hvarken likställighet eller rättvisa och kan ej leda till gagn för landet i dess helhet. För att i någon mån afhjelpa denna orätvisa emellan landsbygd och stad, synnerligen beträffande de större städerna, vågar jag, utan att ingå i vidare motivering för detta mitt förslag, härmed anhålla att Riksdagen ville besluta,

att 3 mom. i 13 § i riksdagsordningen måtte få följande lydelse:

I hvarje stad, som eger en folkmängd af tjugu tusen eller mer, utses en riksdagsman för hvarje fullt tal af tjugu tusen; öfriga städer skola hvart tionde år af kammaren ordnas, så vidt ske kan länsvis, i särskilda valkretsar, som hvardera utse en riksdagsman, och skall hvarje sådan valkrets innehålla en folkmängd af minst tio tusen och högst tjugu tusen.

Och öfverlåter jag åt konstitutionsutskottet, till hvilket jag anhåller att denna min motion måtte remitteras, att åt ordalydelsen i här ofvan framställda förslag, gifva den form, som utskottet kan finna för ändamålet lämpligt.

Stockholm den 11 maj 1887.

Nils Petersson.

Häruti instämma:

J. Pettersson
i Alfvestad.

J. P. Nilsson.

Per Larsson.

Johan Fr. Carlsson.

C. J. Petersson.

Olof Andersson
i Lyckorna.

Ivar Månsson.

S. Fr. Norén.

L. Fred. Odell.

Ludvig Norrby.

A. G. Jönsson.

L. P. Mallmin.

B. P. Ersson.

Oskar Erickson.

P. Pehrson
i Törneryd.